

Một Thu ở Riêng Em

Bốn năm qua rồi, đến giờ, anh nào biết, trong em vẫn còn lại một nỗi nhớ về anh đến vẹn nguyên. Em chẳng thể nào quên có một thời mình đã là của nhau - một thời anh là của riêng em.

*

Ngày ấy, anh là sinh viên năm thứ ba, đẹp trai, học giỏi, lại đa tài. Anh nổi bật lên hẳn giữa đám bạn bè cùng lớp. Và dĩ nhiên, anh trở thành trung tâm của mọi sự chú ý và là đề tài bàn tán của cả cô nữ. Em cũng biết không ít cô trong số họ rất thích anh. Nhưng anh thì phớt tỉnh Ăng-lê trước những ánh mắt ngưỡng mộ của họ để đến với em. Điều đó làm em thật ngạc nhiên bởi em chưa từng nghĩ đến điều này.

Lúc đầu em chỉ cảm thấy vui vui khi mỗi lần tan trường có anh đưa về. Buổi tối anh thường đến nhà em chơi. Thỉnh thoảng anh gửi tặng em những món quà nhỏ đầy ý nghĩa và em đã nhận nó như một lời tỏ tình của anh. Rồi em không biết mình đã bắt đầu yêu anh từ bao giờ, chỉ biết rằng hình ảnh anh đã đi vào trong những giấc mơ hồng của em ngày ấy... Đó là chuỗi ngày hạnh phúc nhất trong em.

Nhưng trong cuộc đời hình như luôn có những khoảnh khắc của định

mệnh. Chỉ cần một sự kiện đột ngột bất ngờ xảy đến khuấy động mọi trật tự thường ngày là sự kiện đó dùng một cái đảo lộn cuộc sống bình lặng của ta. Vâng, định mệnh đã không mỉm cười với em. Định mệnh có quá khắt khe không khi chỉ bằng lòng ban phát cho em một tình yêu quá ngắn ngủi và một hạnh phúc không trọn vẹn. Em còn nhớ ngày ấy mình đã đau khổ như thế nào khi anh vội vã quay lưng.

*

Tối. Anh không đến (anh bảo với em là anh đi xa). Buồn. Em xách xe ra phố. Một mình em lang thang trên con đường mà hằng ngày em và anh vẫn thường hay qua. Con đường không lá me bay, cũng không mùi hoa sữa mà sao em nghe thân thương đến lạ! Em thầm ước giá như giờ này có anh bên em. Rồi bất chợt tay lái em run run khi trông thấy anh chở cô bạn gái đang đi ngược về phía em. Nuốt ực một cái gì đó đang dâng lên nghèn nghẹn nơi cổ họng khi em nhận được cái nhìn hờ hững của kẻ xa lạ mà anh gọi lại khi phóng ào qua em. Trông anh lúc ấy thật hạnh phúc. Em lặng người, nghe cay cay nơi khóe mắt và trái tim dường như trĩu nặng.

Những ngày sau đó em sống trong nỗi nhớ anh dày vò đến nhức nhối. Em chờ đợi và hy vọng sẽ nhận được ở anh một lời xin lỗi. Em biết chỉ như thế thôi là em sẽ sẵn sàng bỏ qua tất cả để mình vẫn là của nhau. Một ngày, hai ngày, rồi một tuần, hai tuần... sắp hết. Em đếm thời gian ào ạt qua đi. Lòng nôn nao, run sợ nghe tiếng những chiếc xe máy lao qua cửa nhà... Anh vẫn không đến! Cái cảm giác thất vọng đến náo nức cứ cuộn lên trong em từng đợt, từng đợt. Em đã quá hy vọng để bây giờ phải đau khổ khi ôm lấy một chùm thất

vọng. Hụt hẫng, đau đớn nghe tình yêu òa vỡ trong em.

Đến bây giờ thì em đã hiểu, cái mà em ngỡ là tình yêu đầu đời, có lẽ sẽ chẳng bao giờ tồn tại. Em cay đắng nhận ra rằng: tình yêu mà anh dành cho em ngày ấy chỉ là một trò đùa không hơn không kém. Ngày ấy em tự bảo mình hãy cố quên anh đi như quên một kỷ niệm buồn. Người ta không thể bám vào quá khứ để mà sống. Rồi đến một lúc nào đó em sẽ quên anh thôi và trái tim em lại ngân lên một tình khúc khác.

Thế nhưng con người ta không thể dễ dàng quên đi những gì mình đã có. Cũng như em đã không thể nào quên được anh đâu biết trăm ngàn lần về tình yêu không thật của anh. Trong em vẫn mãi tiếc nuối một thời mình bên nhau.

Hương Biển

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003